

prima instanță: O. Cojocaru
(Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău)
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr.2ra-1326/17

ÎNCHEIERE

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii : Maria Ghervas, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Andrei Salcuțan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 împotriva lui Andrei Salcuțan, Diana Salcuțan, Ghenadie Tatar, Igor Nicolaev și Alexandru Cebotari cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Andrei Salcuțan și menținută hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 03 noiembrie 2016, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă:

La data de 22 iunie 2016, Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Salcuțan, Diana Salcuțan, Ghenadie Tatar, Igor Nicolaev și Alexandru Cebotari cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, pârâții domiciliază în apartamentul nr. 44 din str. I. Neculce, 61, mun. Chișinău.

De mai mult timp pârâții nu achită integral plata pentru serviciile locativ-comunale, deservirea blocului locativ transportare deșeuri, apă potabilă, apă menajeră, deservirea echipamentului tehnic.

Din motivul neachitării la timp și integral a plăților pentru serviciile locativ-comunale, la data de 01 martie 2016 pârâții au acumulat o datorie în sumă totală de 21650,21 lei.

Menționează că fiind înștiințați lunar prin intermediul bonurilor de plată despre necesitatea achitării datoriei, benevol pârâții refuză să achite restanța la plată.

Astfel, solicită ÎMGFL nr. 14 încasarea de la pârâți în beneficiul său a datoriei în sumă de 21650,21 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 03 noiembrie 2016 acțiunea Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.14 a fost admisă. A fost încasat în mod solidar de la Andrei Salcuțan, Diana Salcuțan, Ghenadie Tatar, Igor Nicolaev și Alexandru Cebotari în beneficiul ÎMGFL-14 datoria formată la 01 martie 2016 în sumă de 21650,21 lei, cheltuielile de judecată în mărime de 649,51 lei ca taxă de stat achitată și 150 lei cheltuieli pentru citare, iar în total suma de 22449,72 lei.

Invocând ilegalitatea acestei hotărâri, la data de 05 decembrie 2016, în termen, Andrei Salcuțan a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 03 noiembrie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri în raport cu temeiurile invocate în cererea de apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017 a fost respins apelul declarat de către Andrei Salcuțan și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel aplicând prevederile art. 512, 514 și 572 Codul civil a conchis că prima instanță just a admis acțiunea înaintată de ÎMGFL nr. 14, încasând în mod solidar de la Andrei Salcuțan, Diana Salcuțan, Ghenadie Tatar, Igor Nicolaev și Alexandru Cebotari datoria la serviciile locativ-comunale pentru perioada ianuarie 2012 – martie 2015 în sumă de 21650,21 lei, fapt confirmat și de apelant în cadrul dezbaterilor judiciare.

La data de 19 mai 2017, Andrei Salcuțan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

Recurentul, Andrei Salcuțan, în motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel deoarece este emisă contrar probelor administrate. Consideră că instanțele de judecată urmau să încaseze datoria la serviciile locativ comunale conform datelor contoarelor instalate în apartament și nu conform calculelor prezentate de intimat.

La fel, indică că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că dînsul în cadrul examinării cauzei a invocat expirarea termenului de prescripție de încasare a datoriei.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei redactate.

Din actele pricinii rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău este emisă la 16 februarie 2016, iar copia deciziei motivate a instanței de apel a fost recepționată prin intermediul întreprinderii „Poșta Moldovei” de către recurent la 20 martie 2016, și prin urmare instanța de recurs consideră că recursul depus la 19 mai 2017 este depus în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Andrei Salcuțan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Mai mult, argumentele recursului se axează asupra fondului cauzei, referindu-se la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Concluzionează instanța de recurs că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devaluează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt

similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Andrei Salcuțan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Andrei Salcuțan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul:

Svetlana Filincova

Judecătorii:

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru